

Sygn. akt : **XK 637/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 9 października 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2018 roku na rozprawie

sprawy **M. (...)**, syna M. i B., urodzonego (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 7 maja 2018 roku w G. na skrzyżowaniu ulic (...) z ulicą (...) prowadził w ruchu lądowym na drodze publicznej pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu A. 6020 plus, I badanie 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, oraz przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu Alkometr A 2.0, I badanie 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

I. oskarżonego **M. L.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, który kwalifikuje z art. 178a § 1 k.k. i skazując go za ten występki, na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 i § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II (drugim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 7 maja 2018 roku do dnia wyrokowania;

IV. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 100 zł (sto złotych) oraz opłatą w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Sąd, z uwagi na treść wniosku oskarżyciela publicznego o sporządzenie oraz doręczenie uzasadnienia wyroku wydanego w niniejszej sprawie ograniczył uzasadnienie do wyjaśnienia podstawy prawnej tegoż wyroku oraz rozstrzygnięć dotyczących kary i innych konsekwencji pranych skazania.

W toku postępowania Sąd ustalił, iż:

W dniu 7 maja 2018 roku w G. na skrzyżowaniu ulic (...) z ulicą (...) prowadził w ruchu lądowym na drodze publicznej pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu A. 6020 plus, I badanie 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, oraz przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu Alkometr A 2.0, I badanie 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/dowody: zeznania świadka K. P. k. 9-12;

wyjaśnienia oskarżonego k. 16-17;

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2-2v., 4-4v.;

świadcstwo wzorcowe k. 3-3v., 5-5v./

Wyrokiem z dnia 09 października 2018 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

- 1) uznał oskarżonego M. L. winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, który zakwalifikował z art. 178a § 1 k.k. i skazał go za ten występki, na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 i § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzając mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;
- 2) na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;
- 3) na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II (drugim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 7 maja 2018 roku do dnia wyrokowania;
- 4) na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- 5) na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciążył oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 100 zł (sto złotych) oraz opłatą w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

M. L. ma wykształcenie podstawowe, jest kawalerem i ma jedno małoletnie dziecko pozostające na jego utrzymaniu. utrzymuje się z prac dorywczych osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 600 zł miesięcznie. Nie posiada majątku. Stan jego zdrowia jest dobry; nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

/dowody: dane osobopoznawcze k. 16-16v.;

dane o karalności k. 53-55/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego M. L. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenie wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostawcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie wykazano, przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu A. 6020 plus, w I badaniu 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w II badaniu 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu Alkometr A 2.0, wykazano w I badaniu 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w II badaniu 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w III badaniu 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Wobec przekroczenia przez wskazane stężenia wartości określonej w art. 115 § 16 k.k. należało stwierdzić, że zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Sąd zważył przy tym również, iż przestępstwo wskazane w art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie; jak wskazuje się w doktrynie, samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością. (tak: A. Marek [w:] Kodeks karny, komentarz. LEX 2010).

W realiach niniejszej sprawy, zdaniem Sądu umyślność prowadzenia przez M. L. pojazdu pozostaje poza sporem. Sam oskarżony nie kwestionował nadto swojego sprawstwa przyznając się do winy. Z uwagi na to, jak i na fakt, że oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej, Sąd uznał go winnym popełnienia czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k.

Rozważając kwestię kary dla M. L. za tak opisany czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.

Sąd jako okoliczność obciążającą M. L. uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego występkę wyrażający się w sposobie i okolicznościach popełnienia czynu, a także motywację sprawcy. Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawia okoliczność, iż przestępstwa tego dopuścił się z winy umyślnej, tym samym w pełni świadomie łamał obowiązujący porządek prawny. Okoliczność obciążającą stanowił nadto fakt, iż stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu dwukrotnie przekroczyło wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k. Jednocześnie Sąd uwzględnił fakt uprzedniej karalności oskarżonego, dostrzegając jednak w tym względzie, iż M. L. nigdy wcześniej nie dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a co więcej, jak wynika z danych o jego karalności, od 2011 roku nie wchodził on w konflikt z prawem. Wskazane okoliczności uzasadniająca założenie, że odbycie przez M. L. kar wymierzonych mu za wcześniejsze przewinienia faktycznie wpłynęło na zmianę jego postawy, zaś przestępstwo będące przedmiotem procedowania w ramach niniejszej sprawy miało charakter incydentalny. Tym samym w ocenie Sądu skazywanie M. L. na karę pozbawienia wolności stanowiłoby

reakcją nadmiernie surową. W przekonaniu Sądu kara ograniczenia wolności, jako realna dolegliwość, związana z koniecznością wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, winna stanowić dla M. L. bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiada ona w ocenie Sądu również doniosły walor w zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Określając wymiar nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na 20 godzin w stosunku miesięcznym, tj. najniższy przewidziany ustawą, Sąd zważył natomiast, iż oskarżony jest osobą czynną zawodowo, zaś w ten sposób wskazany obowiązek nie powinien zatem kolidować z jego obowiązkami.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 2 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Środek ten orzeka się w latach, od 3 roku do 15 lat (art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k.). Sąd analizując okoliczności sprawy, w szczególności związane z faktem prowadzenia przez oskarżonego pojazdu w późnych godzinach nocnych, a zatem przy niewielkim natężeniu ruchu, jak i mając na uwadze incydentalny charakter przestępczego zachowania oskarżonego uznał, iż orzeczenie rzeczowego zakazu w wymiarze minimalnym będzie adekwatne do wagi czynu i powinno spełnić zakładane cele wymierzenia kary i środka karnego tak w zakresie ogólnoprewencyjnym jak i prewencji szczególnej.

Dodatkowo, stwierdzając, iż w dniu 07 maja 2018 roku doszło do zatrzymania prawa jazdy oskarżonego Sąd w pkt. III wyroku na poczet orzeczonego względem niego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka od dnia zatrzymania dokumentu do dnia wyrokowania.

Mając na uwadze treść art. 43a § 2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł (ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu.

Nadto Sąd na podstawie na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciążył oskarżonego kosztami sądowymi. Sąd orzekając w tym przedmiocie zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie. Choć bowiem oskarżony osiąga stosunkowo niski dochód, a nadto ma na utrzymaniu małoletnie dziecko, koszty te są na tyle niewysokie, że obowiązek ich uiszczenia nie będzie stanowiło dla niego zbyt ciężkiego obciążenia.

SSR Adrianna Kłosowska